

În jurul orei 22,00, m-am dus în str. Gala Galaction pentru a-mi lua rămas bun de la ai mei. Deși nu mi-am dezvăluit intențiile călătoriei „*sens unic*” toți au înțeles și mama a izbucnit în lacrimi; nici nu era greu să intuiască proiectele mele, care încercau să pună capăt unui ciclu de umilințe, injustiție și privațiuni. Întors în str. Eforiei, am închis valizele și dând ultimele dispoziții socrilor mei, care urmau să se ocupe de Lidia, am plecat cu două taxiuri spre Gara de Nord, instalându-ne într-un wagon-lit.

Exilul.

Gara de Nord – Viena – Paris

Cu un tren de noapte, ultimul care se mai oprea în gara destinului meu, fără să informez în amănunt familiile reunite, am plecat spre o nouă viață. La 47 de ani trecuți, doar setea de libertate îmi motiva eroica decizie, însuflețindu-mi avântul de a lupta, pentru a redobândi demnitatea umană și profesională, pângărite.

În momentul în care am trecut granița ungaro-austriacă și am văzut caschetele negre ale vameșilor austrieci, am fost „străbătut” de o senzație complexă de exaltare, de transport, amestec de fatum, patos și profan, sub veghea sacralului. Am deschis una din sticlutele de coniac, destinate a fi oferite și am luat o înghițitură. Scumpa consoartă, uimită de gest, m-a întrebat ce anume fapt marchează acest comportament singular. Iar eu i-am răspuns euforic: „*Nu ne mai întoarcem!*” În loc să ne îmbrățișăm fericiți, a izbucnit într-un plâns deznădăjduit, repetându-mi întrebarea: „*Ce facem cu copilul?*”. După un an, într-adevăr, am reîntregit familia.